

ning i dette, og det kan kun være den, at de ville være med til en indgaaende Underjogelse af, hvorledes hele dette Forslag kan ordnes. Om det kan ende med, at der naas en saadan Overenskomst, at det kan forsvares at føre det igennem, hvorom man kan blive enig, og her vil jeg da gøre den Bemærkning, at jeg vilde ønske, at det Spørgsmaal maa blive undersøgt saa nøje som muligt, om vi ikke kunde komme til en forsvarlig Ordning med mindre Udgifter, end her er stillet Forslag om. Nu blev der nok sagt af den ærede Krigsminister, at over for den Udgiftsforsøgelse af 600,000 Kr. aarlig, hvorom der her er Tale, og over for den Udgiftsforsøgelse, som der ventelig bliver Tale om ved Forslag fra den ærede Marineministers Side, staar der paa Finanslovsforslaget et Overskud af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds blev der ogsaa henvist til dette Overskud under Finanslovens Behandling, men man maa her erindre, at den højtærede Finansminister derefter bragte i Erindring, at der om et Par Aar vil ske Nedgang i Skibsafgiften af 1 Million Kr., og at der forestod et Tillæg af Udgiften af 1 Mill. Kr. i Anledning af Alderdomsforsørgelsesloven, saa at det Overskud, her er Tale om, næppe vil blive et Overskud, der gentager sig. I det hele taget tror jeg, at de Fordringer, som stilles i mange Henseender, ere saa omfattende, at det opfordrer til paa det nøjeste at overveje, om det ikke er muligt, at vi ved Forsvarets Ordning kunde komme til noget lavere Udgifter, end der her er foreslaaet. Jeg skal ikke angive noget som helst i Enkelthederne i denne Henseende, jeg er næppe nok færdig med mine egne Meninger om, hvorledes det skulde kunne lade sig gøre, end sige, at jeg skulde kunne give andre Raad; men vi staa jo ogsaa her ved Begyndelsen af Forhandlingerne om denne Sag, og jeg haaber, at denne Forhandling vil blive fortjat paa den Maade, at vi kunne naa til et tilfredsstillende Resultat. Over for dem, som nu tale stærke Ord, men som hverken ville det ene eller det andet, vil jeg sige, at for saa vidt er den Side, hvortil jeg hører, stærkest; vi blive ganske simpelt staaende ved, hvad vi have, og jeg tror ikke, det er saa mangelfuldt; men selv om der er Mangler, som meget maa beklages, tror jeg ikke andet, end at vi meget godt kunne forsvare at blive staaende derved, hvis Fordringerne skulde gaa saa vidt, som det er udtalt fra mange forskellige Sider. Jeg tror næppe, det er klogt at stille sig saaledes til Sagen, som de Herrer gøre; thi ved at gaa den Vej

maa de intet som helst af, hvad de tilsigte, saa bliver Ansvarret for Standsningen deres Sag. Vi andre kunne nok bære Ansvarret for den Stilling, vi tvinges til at indtage. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds i Gaar omtalte den „stille Magt“ og omtalte, at den vilde kunne vokse og tilsidst blive afgørende, og naar han lagde mindre Vægt paa, hvilke Personer det blev, der kom til at lede Afgørelsen — saa er jeg for saa vidt af samme Mening som han. Vi have for en Del Aar siden hørt paa en genial Maade udtalt Betydningen af den stille Magt. Det var et Udtryk, som slog os alle, og det kan være fuldstændig berettiget at vise tilbage til en tilsvarende Anvendelse af den Sætning, som da blev brugt; men naar jeg for saa vidt slutter mig til det ærede Medlem, hvad Opfattelsen af den stille Magt angaar, saa kan jeg ikke undlade i Forbindelse dermed at bemærke, at den stille Magt er saadan en lidt løjerlig Ting, jeg tror, at den nærmest kan opfattes saaledes, at det er en Magt, som ikke blot selv er stille, men ogsaa stiller Fordring til andre om at være stille. Jeg tror, at der her i vort Samfund er en saadan Magt. Jeg tror i det hele taget, at vort Samfund er ret fredeligt, saa at den, der forstyrrer den Fred, som Samfundet sætter Pris paa, faar næppe den stille Magt med sig. Nu kan efter min Opfattelse den stille Magt fornærmes paa forskellig Maade. Den kan baade fornærmes ad negativt Vej derved, at man intet som helst vil, og jeg tror, at de Herrer stødte den stille Magt her i Raadet fra sig, da de stillede sig paa den negative Side, intet som helst at ville. Derved blev absolut den Part den stærkeste, som vilde noget, og det gælder ogsaa i Spørgsmaalet om Forsvarssagen. Det er altsaa afgjort, at havde man ikke fra dette Tings og Fler-tallets Tilhængeres Side stillet sig, som man gjorde, saa vilde det have været umuligt at føre Befæstningssagen igennem. De paatog sig den Gang det aller største Ansvar og gjorde det derved muligt, at Sagen løstes, saaledes som den er løst, og den er stærkere til at blive staaende, jo mere negativt de Herrer stille sig; thi saa støde de den stille Magt fra sig, og den kunne de ikke undvære. Paa den anden Side tror jeg, at man kan støde den stille Magt fra sig ad positivt Vej, hvis man stiller over-drevne Fordringer eller stiller sig særdeles uforsdragelig, naar Talen er om at bringe de store Spørgsmaal til den Løsning, som der trænges til. Enten man indtager den ene eller den anden Stilling til denne stille